

Sygn. akt II K 35/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy w Puławach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Maciej Babiarz

Protokolant: st. sekr. sądowy Donata Gołaś-Gwarda

z udziałem Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Puławach: B. W.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 maja 2016 roku w P.

sprawy **Z. G.**, s. J. i M. z d. Niemiec, ur. (...) w Z.

oskarżonego o to, że w dniu 29 listopada 2015 r. na trasie (...)w W., gm. Ż., woj. (...)prowadził samochód m-ki K. (...)o nr rej. (...)w ruchu lądowym będąc w stanie nietrzeźwości wynoszącym I-0,42 mg/l, II – 0,42 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu,

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

orzeka;

I. oskarżonego **Z. G.** uznaje za winnego zarzucanego mu czynu, wyczerpującego dyspozycję z art. 178a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k.

w zw. z art. 34 § 1a pkt 1 k.k. w zw. z art. 35 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu karę 4 /czterech/ miesięcy ograniczenia wolności polegającą na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 /dwudziestu/ godzin w stosunku miesięczny;

II. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 /trzech/ lat;

III. na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 5000 /pięciu tysięcy/ złotych;

IV. na podstawie art. 63 § 4 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet środka karnego orzeczonego w pkt. III wyroku okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 29 listopada 2015 r. do dnia 13 maja 2016 r.;

V. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych, a poniesionymi w sprawie wydatkami obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 35/16 **UZASADNIENIE**

Po rozpoznaniu sprawy Z. G. Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 29 listopada 2015 roku funkcjonariusz Policji R. P. pełnił służbę patrolową. Podczas służby dokonał kontroli pojazdu K. (...) o nr rej. (...), którym kierował Z. G.. Przyczyną kontroli było przekroczenie prędkości przez Z. G..

(dowód: zeznania świadka R. P., k. 20v; wyjaśnienia oskarżonego, k. 16).

Podczas badania stanu trzeźwości kierującego mężczyzny na drodze funkcjonariusz ustalił, że Z. G. znajduje się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 0,41 mg/l i 0,44 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Mężczyznę przewieziono na komendę gdzie poddano go badaniom stacjonarnym analizatorem wydechu. Badania mężczyzny wykazały – pierwsze przeprowadzone o godzinie 11:47, a drugie o godz. 11:53 stężenie alkoholu wynoszące 0,44 mg/l alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu.

(dowód: protokoły badania stanu trzeźwości, 2 i 4, potwierdzenia legalizacji ponownej urządzeń kontrolnych, k. 3, 5);

Z. G. ma (...) lat, jest żonaty i ma (...) dzieci w wieku (...) lat. Wraz z małżonką prowadzi (...), z którego osiąga miesięczny dochód wynoszący ok. 3000 złotych. Od dnia 03 stycznia 2013 r. został w ramach tej (...) zgłoszony do ubezpieczenia zdrowotnego, 14 czerwca 2013 r. ukończył szkołę policealną w (...), 30 sierpnia 2013 r. uzyskał dyplom potwierdzenia kwalifikacji zawodowych w (...). Jest on osobą dotychczas niekaraną.

(dowód: protokół wyjaśnień oskarżonego, k. 11; zaświadczenie ZUS nr (...), k. 13, świadectwo ukończenia szkoły policealnej, k. 14, dyplom z dnia 30 sierpnia 2014 r., k. 15, dane osobowe oskarżonego, k. 19v, dane z Krajowego Rejestru Karnego, k. 17 akt 3 Ds 503/15/D).

Oskarżony w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że nie spożywał alkoholu w dniu zatrzymania, a dzień wcześniej podczas imprezy andrzejkowej w godzinach popołudniowych do godziny 21:00 wypił kilka drinków. Kierując pojazdem jechał z dziećmi i żoną, a w drodze w okolicach P. został zatrzymany przez patrol policji. Po weryfikacji stanu trzeźwości okazało się, że w wydychanym powietrzu oskarżony posiada 0,44 mg/l alkoholu. W toku rozprawy oskarżony wyjaśnił, że jego żona prowadzi (...), a on sam 4 lata temu zlikwidował własną działalność, ukończył szkołę (...) by pomagać żonie. Oskarżony zaopatruje (...), prowadzi księgowość, składa rozliczenia w ZUS i Urzędzie Skarbowym. Nie ma możliwości, by kwestie zaopatrzeniowe przejęła żona oskarżonego, gdyż musi przebywać w sklepie w godz. od 9-17. Wskazał również, że jego dzieci uczęszczają na zajęcia dodatkowe praktycznie każdego dnia i to oskarżony dowozi dzieci na zajęcia.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego należy dać wiarę oskarżonemu kiedy przyznaje się do sprawstwa zarzucanego czynu. Zarówno co do prowadzenia przezeń pojazdu mechanicznego w dniu zatrzymania, stanu trzeźwości oraz faktu, iż prowadził pojazd razem z dziećmi wyjaśnienia oskarżonego znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadka R. P. oraz dowodach z dokumentów, więc nie budzą wątpliwości.

Sąd nie dał jedynie wiary oskarżonemu, iż w dniu zdarzenia, tj. w dniu 29 listopada 2015 r. nie był świadom, iż znajduje się w stanie nietrzeźwości. Z protokołów badania stanu trzeźwości oskarżonego wynika bowiem, iż o godz. 11:27 badanie wykazało stężenie alkoholu 0,41 mg/l w wydychanym powietrzu, a o godz. 11:45 wynosiło ono 0,44 mg/l. Kolejno podczas badania na komendzie Policji dwa badania przeprowadzone w godz. 11:47 i 11:53 wykazały stężenie alkoholu etylowego we krwi wynoszące 0,42 mg/l. Płynie z tego wniosek, iż w chwili zatrzymania oskarżonego stężenie to jeszcze nieznacznie rosło, a w chwili pobytu jego w Komendzie Powiatowej Policji w P. już się ustabilizowało. Godziny kolejnych badań różnią się nieznacznie, a same badania miały miejsce w odstępie połowy godziny. Mając na względzie, iż w odstępie połowy godziny różnica w stężeniu alkoholu w wydychanym powietrzu była znikoma ustalić należy, że pomiędzy badaniami oskarżony znajdował się w stanie wyrównania stężeń alkoholu. Stężenie to w chwili przeprowadzania badań przekraczało natomiast minimalne stężenie alkoholu wymagane dla przypisania działania w stanie nietrzeźwości niemalże dwukrotnie (art. 115 § 16 pkt. 2 k.k.). Oczywiście zawsze odczuwanie wpływu alkoholu na organizm ludzki ma charakter bardzo indywidualny, jednak twierdzenie, iż tak wysokiego stężenia alkoholu oskarżony nie odczuwał w chwili zatrzymania tego, iż stan jego nietrzeźwości nie jest niski, tym bardziej, że nie znajdował się on na etapie eliminacji alkoholu z organizmu, a w stanie szczytowego stężenia.

Sąd uwzględnił również zeznania świadka R. P. i ujawnione na rozprawie dowody z dokumentów. Dowody te nie budziły wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Zebrane w sprawie dowody świadczą niezbicie o dokonaniu przez niego występkę prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości.

skarżony jest osobą zdrową, pełnoletnią i w pełni poczytalną. Uznać zatem należało, iż jest on zdolny do ponoszenia odpowiedzialności karnej, a w niniejszej sprawie nie występują żadne przewidziane prawem okoliczności, które uniemożliwiałyby przypisanie mu winy. Zebrane w sprawie dowody pozwalają zaś przedstawić mu zarzut, że znajdując się w normalnej sytuacji motywacyjnej i mając pełną swobodę zachowania się zgodnie z normami prawa karnego normy te naruszył wypełniając znamiona zarzuczonego mu przestępstwa.

Odpowiedzialności karnej za przestępstwo określone w art. 178 a § 1 k.k. podlega ten, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym.

Oskarżony prowadził pojazd mechaniczny bowiem jako kierowca wprowadził go w ruch i nadawał mu kierunek jazdy. Nie ma wątpliwości, iż oskarżony prowadził swój pojazd w ruchu lądowym. O stanie nietrzeźwości można mówić, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub gdy zawartość alkoholu w 1 dcm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Wyniki badań urządzeniem do pomiaru stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu wykazały w sposób niewątpliwy stan nietrzeźwości oskarżonego podczas prowadzenia pojazdu.

Oskarżony w chwili czynu doskonale zdawał sobie sprawę ze stanu nietrzeźwości w jakim się znajduje, bez wątpienia zatem dokonując swego czynu, działał on umyślnie w zamiarze bezpośrednim.

Przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę wszystkie dyrektywy jej wymiaru a zawarte w art. 3 k.k., art. 58 § 1 k.k. i art. 53 k.k.

I tak Sąd wymierzył karę według swojego uznania,

w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Czynem przypisanym w wyroku Z. G. dopuścił się przestępstwa umyślnego, co niewątpliwie działa na jego niekorzyść przy wymiarze kary. Sankcja określona za naruszenie normy określonej w art. 178 a § 1 k.k. daje szerokie spectrum reakcji penalnej. Możliwe jest bowiem wymierzenie kary grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do 2 lat. Sąd uznał, iż kara ograniczenia wolności jest adekwatna do wagi popełnionego czynu, jego społecznej szkodliwości, istnieje też przypuszczenie, iż spełni ona funkcję prewencyjną.

Z uwagi na znaczny stan upojenia alkoholowego, niemalże dwukrotnie przekraczający minimalne stężenie przyjęte dla stanu nietrzeźwości, w jakim znajdował się oskarżony w chwili czynu oraz fakt, iż narażał również członków swojej rodziny - a nie tylko innych uczestników ruchu drogowego - podejmując niebezpieczną jazdę samochodem w stanie nietrzeźwości przesądza

o konieczności reakcji surowej na czyn. Łagodzący wpływ na nią mają jednak zaistniałe również w sprawie okoliczności działające na korzyść oskarżonego, mianowicie jego dotychczasową niekaralność. Sąd zważył również, iż czyn miał miejsce godzinach przedpołudniowych, kiedy to ruch pojazdów, pieszych i innych uczestników ruchu drogowego jest znaczny. Mając nadto na uwadze okoliczności obciążające, popełnienie występkę umyślnego, stężenie alkoholu, które nie jest bliskie dolnej granicy stanu nietrzeźwości, prowadzenie w takim stanie pojazdu mechanicznego wraz z żoną oraz małymi dziećmi Sąd nie podzielił zapatrywania obrońcy oskarżonego, by możliwe było warunkowe umorzenie postępowania. Okoliczności zdarzenia nie dają bowiem podstawy do przyjęcia, iż stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego oraz stopień jego zawinienia nie były znaczne (art. 66 § 1 k.k.). Okoliczności wykazane dokumentami przez obrońcę oraz podniesione w wyjaśnieniach oskarżonego złożonych na rozprawie, a

mające wskazywać, iż orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów będzie dla oskarżonego dotkliwie mogą prowadzić do uwzględnienia tych okoliczności i orzeczenia tego zakazu w najniższym dopuszczalnym przez ustawę wymiarze, tj. 3 lat (art. 42 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym od dnia 18 maja 2015 r.), a nie uzasadniają warunkowego umorzenia postępowania wobec braku przesłanek z art. 66 k.k., dla których wspomniane okoliczności są obojętne.

Z. G. prowadzi jednak ustabilizowany tryb życia, wykonuje pracę zarobkową, utrzymuje dzieci i pomaga żonie w prowadzeniu działalności gospodarczej, więc orzeczenia kary pozbawienia wolności nie miałyby racji bytu. W ocenie Sądu kara ograniczenia wolności jest adekwatna do wysokiego stopnia winy oskarżonego oraz społecznej szkodliwości czynu. Sąd orzekł karę w wymiarze 4 miesięcy, określając wymiar nieodpłatnej kontrolowanej pracy na 20 godzin miesięcznie, przy uwzględnieniu zakresu prac i obowiązków oskarżonego w domu i przedsiębiorstwie.

Zgodnie z dyspozycją zawartą w art. 63 § 2 k.k. należało oskarżonemu zaliczyć na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów okres zatrzymania prawa jazdy.

Uwzględniając obowiązujące od dnia 1 lipca 2015 r. brzmienie art. 43a § 2 k.k. Sąd orzekł od oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 5000 złotych. Mając w polu widzenia wysokość tego świadczenia, dochody oskarżonego oraz fakt, iż posiada on na utrzymaniu (...) małoletnich dzieci Sąd zwolnił oskarżonego Z. G. od kosztów sądowych.

Mając powyższe na uwadze orzeczono, jak w części dyspozytywnej wyroku.